

Vánoční
let do
neznáma

JITKA SANIOVÁ

Vánoční let do neznáma

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jitka Saniová

Vánoční let do neznáma – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JITKA SANIOVÁ

Vánoční let do neznáma

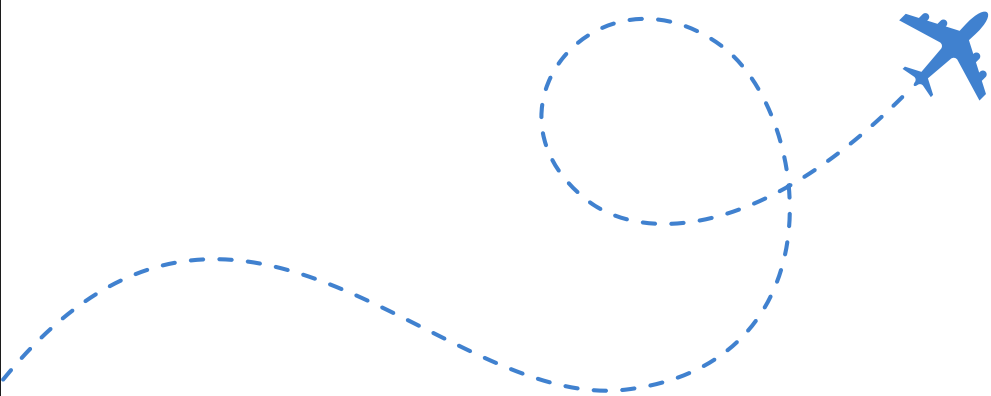
© Jitka Saniová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-264-3840-3

ISBN e-knihy 978-80-264-3862-5 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-3863-2 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-3861-8 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Kapitola I

*Před Vánoce se zdá všechno zahalené do romantického kouzla
a každé překvapení má magičtější příchut'.
Dokonce i některé části města se promění,
aby nám připomněly tradice a atmosféru časů minulých.*

Jak zase pocítit hřejivé pohlazení, když pomine babí léto i sluncem prozářené podzimní dny? Vzít si do rukou kelímek s teplým nápojem. Horká čokoláda je pro nenapravitelné romantiky, kteří stále věří v sladké dotyky zamilovanosti. Svařák je pro paličatě něžné optimisty. A cappuccino s velkou čepicí pěny pro snílky věčně zamilovaných do života, jimž hraje úsměv na tváři i v srdci.

V myslí mi vytanul obraz: Ruce v blankytně modrých palčácích drží hrníček téže barvy, v něm je cappuccino s kopcem pěny ozdobeným skořicí. Hrníček i rukavice krásí vzorek bílých sněhových vloček a to vše na pozadí sněhem pokryté krajiny.

Kdykoliv si přečtu něco, co mě zaujme, nezapře se ve mně fotografka. Začnu si představovat, jakou fotku bych vytvořila.

„Za deset minut bude porada!“ zavolala na mě moje asistentka Katka. Přikývla jsem, a hned poté klikla na ikonu minimalizovat.

„Přistihla jsem tě! Copak si to čteš, namísto abys tvrdě makala na fotkách?“

Káta jukla na můj monitor a uviděla tam otevřený program Adobe-Lightroom, kde se mi načítaly snímky posílané z fotoaparátu do počítače. „A to mám čučet, než se mi načte tři sta fotek?“

„Neprásknu to na tebe, když mi ukážeš, co jsi to četla.“

„A komu bys to chtěla prásknout? Víš, že mě naše šéfka považuje za poklad, ta by spíš vynadala tobě, že ji zdržuješ donášením na její oblíbenec. Když už to chceš ale vidět,“ ukázala jsem na monitor, kde jsem maximalizovala webku ženského časopisu s romantickým článkem o horkých nápojích. Káťa se začetla do textu.

Do AD-fotostudia jsme nastoupily ve stejný rok. Já o dva měsíce dříve, obě tu ale už pracujeme pět let. Byla mi přidělena jako asistentka. Od začátku jsem obdivovala její talent k organizaci a zařizování. Tu kdybych poslala sehnat kapesník, na který kýchl Karel IV., byla by schopná ho obstarat. A pokud bych si chtěla vyfotit Evu Herzigovou s bílým tygrem z liberecké ZOO, sežene ji i toho tygra. To bude asi díky jejímu neuvěřitelnému optimismu. Staly se z nás kamarádky. Nejednou se nám i stalo, že nás považovaly dokonce za sestry. I vzhledově jsme si podobné. Výškově jsme obě „malá piva“, jak říká náš kolega Dominik. Na našich postavách byste horko těžko hledali faldíky a želatinu, i když si Káťa často stěžuje, že jí to dá víc práce než mně. Katka ale vypadá mladší, i když je podle data narození o rok a tři měsíce starší. To bude asi jejím oblíbeným účesem a stylem líčení. Světlounce hnědé vlasy si často splétá do krátkých „dívčích“ copů, přidejte k tomu pěšinku uprostřed hlavy a ofinu... a vyjde z toho středoškolačka. Což podtrhuje vřelý a častý úsměv na její tváři. Já jsem si nechala své heřmánkově světlé vlasy ostříhat do nadýchaného, tak trošku nedbale rozčuchaného mikáda a ráda se líčím nenápadně, kosmetičky to nazývají nahé líčení. Působím mlaději než na svých dvacet sedm let, ale ne tak jako Katka. Ta právě ukázala palcem nahoru: „Napsaný to je hezky. Ta grafika je ale příšerná.“

„Banální.“

„Přesně tak. Dneska se dá vybírat z miliónů fotek a oni tam dají tohleto. Ta horká čokoláda na něm vypadá jako špinavá voda a ta obyčejná stěna jako pozadí tomu dává korunu. Tsk... úplně tím zabili tu zimní romantiku.“

„Jo! Být autorem toho článku, asi bych jim jednu vrazila.“

„Tak holky, jdete!“ zavolal Tomáš. „Šéfová už je v zasedačce.“

„Naše Ódri přišla na poradu jako první? Bude snad propouštět? Někdo nás žaluje za nepovedené snímky?“ Dominik vypadal šokovaně. Oprávněně. Někdy nám naše šéfová Adriana, které často říkáme Ódri, připomíná seriálové soudce. Ten okamžik, kdy soudce konečně přijde do síně, kde už jsou všichni na místě. Na její obranu musím uznat, že my nemusíme vstávat, když dorazí. A dneska už je v zasedačce?

Káťa na mě koukla, taky zvažněla, ale určitě si nechtěla nechat vzít svou pověst nenapravitelného optimisty, a tak se rychle usmála. „Nemyslete hned na nejhorší. Třeba nám chce oznámit, že dostaneme neuvěřitelné vánoční odměny.“

Celým pracovištěm zaznělo šumění: *Hmmm, doufejme...* A poté jsme se všichni zformovali do proudu a kráčeli k zasedačce.

Tak tohle je naše studio. Není to typické fotostudio. Děláme sice portréty, ale třeba na focení svateb si nás objednat nemůžete. Hlavně spolupracujeme s časopisy, reklamními studii a výrobcí reklamních předmětů na zakázku. Fotíme snímky výrobků pro katalogy, ale zvládneme také grafiku a fotomontáže. Jak říká šéfka, jsme takoví fotografičtí nádeníci, kteří odvedou rychlou a profesionální práci.

AD-fotostudio patří Adrianě Zimmermanové, jež bývala velmi žádanou fotografkou. Když jí děda, uznávaný srdeční chirurg, odkázal pozemek v Praze šest, na kterém stál starý dům s dvěma garážemi, Adriana ho přestavěla na toto studio. Dolní část včetně dvou garáží slouží jako místo k focení a skladiště na věci. Z horního patra je částečně otevřený prostor, kde máme stoly s počítači my fotografové a naši asistenti, Adriana pracovnu a kde se nachází dvě prosklené zasedačky.

Do té větší jsme právě všichni vešli a uviděli, že už tady šéfová opravdu je. A navíc i velký dort na stole.

„Bože, Ódri, včera ti doktorka oznámila, že jsi nemocná, a ty se s námi loučíš.“

Adriana rozhodně nevypadala nemocně. Jinak ta poznámka byla ale trefná. Ještě jsem tady nezažila poradu, aby Adriana sama

od sebe přinesla dort. Přimhouřila oči a Dominikovi sladkopeprně vrátila: „Takže kdyby sis býval všimnul támhle v rohu toho vína, budeš si myslet, že umírám. A v těch deskách, co držím, je připravené moje parte, kam doplníte jen datum.“

Všichni jsme stočili pohledy do rohu, kde stály sklenky a lahve sektu, poté na hromádku desek u jejích rukou. Dominik přikývl a rozesmál se. Adriana taky. „Tak, aby bylo jasno, bando! Doktorka mi řekla, že by můj zdravotní stav nejraději dávala za vzor všem padesátnicím, a nejen jim. Takže si nyní oddechněte a usadte své zadnice na židli.“

„Nediv se, že hned myslíme na nejhorsí, když už se pár dní chováš tak podivně,“ mumlal Tomáš, náš fotograf, ale i zdatný počítačový mág.

Katka zašeptala: „Tajněstkářsky.“

Adriana se usmála. Ne že by se jindy neusmívala, ale dneska byla opravdu jiná. I ten její úsměv se zdál být vřelejší a šťastnější.

„Povím to jednou a vy na to ihned rychle zapomenete! A pokud,“ Adriana zvedla ukazováček a postupně na nás ukázala, „by mi to někdy někdo připomenul, dostane padáka.“

Bože, na tuhle podivnou poznámku už vůbec nikdo nereagoval. Jen jsme na šéfovou civěli, co bude následovat.

„Byla jsem pověřivá. Nechtěla jsem to zakřiknout.“ Zasedačkou zazněl smích.

„Počkej, Ódri, nech mě hádat. Nejdřív to vypadalo, že do Země narazí meteorit, ale ty ses dnes od známého z NASA dozvěděla, že nás mine.“ Jakmile Dominik vycítil, že má Adriana dobrou náladu, rád ji provokoval. Někdy mu to vrátila, nyní však zůstala ledově klidná. Vstala, nahodila svůj elegantní úsměv a vzala do rukou desky. „Nedávno mě oslovili zástupci rakouské firmy Winter-Mode a dnes ráno mi potvrdili, že nás najímají na projekt oslav založení jejich firmy. Winter-Mode příští rok slaví padesáté výročí a mezi jinými chtějí vydat fotografické publikace, katalog a kalendáře. Zítرا jdu podepsat smlouvu.“

Chvíli bylo ticho.

„Ta Winter-Mode... jejíž zimní oblečení nosí snad všechny slavné osobnosti, když jedou na hory? Anebo třeba jdou na Vídeňský ples a potřebují luxusní zimní kabát?“

„Ano, přesně ta,“ zakývala Adriana směrem k Ivetě, jedné z našich asistentek.

Nikdo nepromluvil. Museli jsme tu zprávu strávit. Nebylo to tím, že bychom nikdy nedělali na důležitých projektech. Fotili jsme pro významné firmy a časopisy, katalogy pro obchody i kalendáře se slavnými osobnostmi. Zatím jsme ale pracovali jen pro tuzemské klienty a často jsme se museli o velké projekty ucházet. Tohle je první případ, kdy nás oslovila mezinárodní firma, a navíc se zdálo, že si nás vyhlédli.

„Tak to se nedívím, že bude dort a víno,“ konečně prolomil ticho Tomáš. „A proč si najímají nás a ne nějaké rakouské studio?“

„Pravdou je, že určitou zásluhu na tom máš i ty, Tome. A Lucka.“

„Já a Lucka?“ Taky jsem jako Tomáš vykulila oči. Šéfkla vzápětí ukázala na velký monitor na protilehlé straně, kde se zatím načítel obrázek. „Víte, jak se na nás vloni obrátil jeden z mobilních operátorů, abychom vytvořili obrázek pro jejich vánoční přání.“

Všichni jsme se dívali na fotomontáž, kde v zimní krajině sedí holčička v béžovém kabátku, vlásky má zasněžené, a dokonce má sněhovou vločku na nose. Vedle ní je tygřík, který má tlapu v jejích ručkách. Ve sněhu poblíž stojí velká skleněná lucerna se svíčkou. Nad nimi je nápis: *Přejeme vám pohádkově krásné Vánoce. Necht' nám všem svítí v srdcích světýlka naděje a lásky.*

„Ta fotomontáž vyšla úžasně,“ vzdechla jsem. Pamatuju si, jak operátor líčil, že v jejich internetové televizi v zimním období jasně vedou pohádky a fantasy filmy, a tak by potřebovali nějaké hezké přání, co připomíná pohádku. Dostala jsem tenhle nápad a Tomáš ho zrealizoval tak, až jsem zalapala po dechu. Každý z nás tu umí fotit a upravovat fotky, někteří (jako já) děláme i fotomontáže, ale na Tomáše v případě fotomontáží nikdo nemá. Jedině on umí vmontovat na nos sněhovou vločku, aniž by to vypadalo uměle.

„Winter-Mode má v Praze jedno z pěti mezinárodních pracovišť. A právě přání s tímhle obrázkem se dostalo do jejich pražské kanceláře. Jeden z majitelů Winter-Mode ho uviděl a začali pátrat, kdo ten obrázek vytvořil...“

„Oni si dali tu práci, že nás hledali?“ S Tomášem jsme se na sebe podívali. To je pro každého fotografa ta nejlepší odměna. A my nyní i víme, jak chutná.

„Hned vám řeknu proč,“ Adriana si otevřela desky a pár sekund v nich četla. Poté k nám zvedla hlavu a s neskrývaným nadšením nám vysvětlovala. „Ten jejich projekt se skládá ze tří hlavních linií. Ta první zahrnuje publikaci s fotkami měst v zimním předvánočním období, kde má Winter-Mode největší zisky. Ta druhá linie bude zaměřena na jejich módu. Modelky v oblečení, které nám dodají. A zde se tato linie dělí na dvě části. Budeme fotit modelky studiově a poté některé z nich vmontujeme do fotomontáží. A některé fotky s nimi uděláme hned ve městě nebo s nějakým romantickým pozadím tady ve studiu. Tomuhle focení se ale budeme věnovat hlavně po novém roce.“ Adriana se usadila ve svém šéfovském křesle a pokračovala. „Třetí linie je pro ně ta nejdůležitější. Ta vlastně oslavuje jejich výročí.“ Ukázala na monitor, v jejím tónu zněl obdiv. „Chtějí vytvořit knížku s poetickými příběhy a citáty. Ty obrázky by měly být ve stylu toho našeho přání. Pohádkové a romantické. Nemusí být všechny se zimní tematikou, ale ta je samozřejmě vítaná. Fantasy obrázky doplní romantickým psaním. Bude to limitovaná edice, jejíž výtěžek půjde na charitu. Autorku na texty mají, ale ta se chce nechat inspirovat obrázky. Takže na nich budeme dělat od začátku.“

To mě nadchlo. „Můžu se tedy už zamyslet nad nápady?“

„To bude nyní naše priorita! Pište si nápady do počítače, pak je vytiskneme a postupně je budeme probírat.“ Adriana se nadechla a vydechla. I to sebemenší a sebebanálnější gesto vypadalo v jejím podání elegantně. Někdy jsem si představovala, že ta už musela působit aristokraticky jako mimino. Typově připomínala Liz Taylor. Tmavé vlasy sestříhané do krátkého natupírovaného účesu, výrazné

obočí a řasy, krásně tvarované rty vždy nalíčené cihlově červenou rtěnkou. I s váhou bojovala, podobně jako známá herečka. Momentálně se jí dařilo vypadat skvěle, takže si dnes mohla obléknout kalhoty a vypasované černé sáčko. Pod ním měla bílý rolák a perličky. Perly a perličky milovala. S Katkou jsme již nějakou dobu přestaly počítat, kolik perlových náhrdelníků, přívěšků, broží a prstenů má.

„Vy moje bando, pro dnešek to stačí! Ještě vás zahrnu spoustou informací. Bude to chtít hodně organizace. I před Vánoce. Do těch měst, co chtějí mít v knize, se budeme muset samozřejmě vydat ještě před svátky, abychom zachytili předvánoční atmosféru. Nedělejte si tedy příliš velké předvánoční plány. Teď ale dost řečí. Jde se slavit.“

Adriana ukázala na dvoupatrový bílý dort ozdobený jedlými dekoracemi v podobě sněhových vloček a kulicha s bambulí.

„Co se na mě tak díváte? Jestli si myslíte, že do téhle krásy říznu, tak se škaradě mýlíte,“ oznámila jsem všem, kteří asi čekali, že dort naříznu, neboť stál nejbliž mě. „To muselo dát práce,“ vzala jsem mobil a vyfotila si tu sladkou pochoutku z několika stran.

Všichni souhlasili. Nikdo se ale stále neměl k porcování, a tak jsme začali vínem.

Po chvíli jsme všichni stáli v kroužku a cinkali skleničkami. Adriana pozvedla tu svou: „Na náš zimní projekt! Ať se povede!“

V místnosti se vytvořila téměř až vánoční nálada. Tohle byl pro nás nejkrásnější dárek, všichni si určitě přáli to, co já: Ať nám přinese pohádkové chvíle.

* * *

Po práci se vždy ráda procházím. Pročistím si hlavu, nechám oči odpočinout koukáním do větší dálky, než je monitor počítače, a přemýšlím. Kráčela jsem kolem obchodů a obdivovala (či kritizovala) předvánoční výlohy. Což mě za chvíli přestalo bavit, a tak jsem začala uvažovat o tom, co podniknu. Vtom jsem ho uviděla.

A on mě.

Bohužel.

Okamžitě ke mně zamířil, jako by se nic nestalo. Takový je on. Můj bývalý přítel Adam. Chlap, jemuž jsem dohodila i focení spodního prádla do katalogu jedné známé firmy. Na jeho vzhledu byste těžko hledali nějakou chybu. Seznámili jsme se ve fitness centru, kam se každoročně přihlásím vždy v lednu, kdy si dám předsevzetí, že sem budu chodit pravidelně cvičit, abych si udržela postavu a udělala něco pro záda, která dostávají zabrat u počítače i při focení. V únoru se již občas na něco vymluvím a v březnu už mě tam vidí asi tak jednou za tři týdny. Pak se v červnu zděsím, že bych asi měla trošku trénovat do plavek, abych neměla za chvíli na bříše rosolovitou hmotu. A právě letos v červenci jsem tam narazila na Adama. Ten jeho švihácký kukuč mě dostal. A co teprve, když odložil sportovní soupravu a já uviděla ten jeho pekáč buchet na břichu a hrudi. Začala jsem si s ním románek, abych záhy zjistila, že on nemyslí na nic jiného než: 1. – jak si udržet ten svůj pekáč buchet, a 2. – na fyzické radovánky. Vše ostatní je nezajímavé a podružné. A ačkoliv jsem ani jednou nezmínila bílé šaty a kytici, začalo mně vadit, že každou poznámku o čemkoli jiném než vášnivém sexu považuje za hloupou a zbytečnou. Přetlak postupně stoupal a „papiňák“ vybuchl, když mi po jedné mé výčitce, že nemyslí na nic jiného než na sex, vpálil do tváře: „Teď se chováš jako patetická nána.“ A já jsem ihned zaječela: „Hele, táhni a už se nevracej!“

Od onoho incidentu uběhly dva týdny. A on se opravdu již neukázal, nyní však ke mně kráčet jakoby nic.

„Čau, krásko, tak už se nečertíš? Nedáme to zase dohromady? Víš, jak nám to spolu šlo.“ Mluvil tónem a způsobem, při němž mě napadlo: Bože, co jsem na něm viděla? „Ahoj, Adame. Ne, nedáme to dohromady.“ Po naší poradě ve studiu jsem měla dobrou náladu, kterou jsem si nechtěla kazit. A tak jsem odcházela pryč, protože jsem věděla, že kdybych se zastavila na kus řeči, tak se pohádáme. A možná se pak spolu opět vyspíme.

„Jsi fakt patetická krůta,“ odfrknul Adam.

Ušla jsem pár metrů, když vtom se ozvalo. „No, páni, my si už v práci nestačíme!“ Povytáhla jsem obočí. Moje asistentka Katka ve studiu zařizovala spoustu věcí a musela kvůli tomu často vandrovat po Praze (někdy nejen po ní), a tak se z ní stal po práci domácí jezevec (jak sama sebe nazývala). „A co ty tady? Jdeš lovit vánoční dárky?“

„Ani ne,“ dál to nerozváděla, jen se podezíravě zakoukala na mě. „A co je s tebou? Tvářila ses úděsně.“

„Narazila jsem na Adama.“

„Pohled na něho by mě spíš přivedl na hříšné myšlenky.“

„To mám za sebou. Kdybys byla na mém místě...“

„Já vím,“ přikývla a bylo vidět, že se mnou opravdu soucítí. Ta poznámka předtím mě asi měla přivést na jiné myšlenky než sebelítost a zlobu, ale nepovedlo se a já věděla, že to Kátu mrzí. Přece si ale kvůli tomu sebestřednému pitomci nezkažím jinak tak krásný den. „Co se jít podívat támhle na trh.“

„To je to, co potřebuju. Pročistit si hlavu.“

„Stalo se něco?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Káta. „Jen jsou dny, kdy mám takovou zvláštní náladu. Není to smutek ani melancholie.“

„Podle mého se podvědomě připravuješ na ten kolotoč, co nás čeká.“ Šly jsme směrem ke stánkům a já si uvědomila, jak někdy všechno bereme automaticky. Tak jako třeba skvělé asistentky. „Nemysli si, že nevím, kolik toho v práci uděláš. Nás všichni chválí za fotky, ale kdyby nebylo vás asistentů a tebe obzvlášť...“

„Lucko, řekni mi, že to všechno zvládneme. Nemáš strach z toho předvánočního návalu práce?“

„Ne. Vždyť jsme na to dvě.“

Káta se na mě podívala opět tím svým typickým veselým pohledem. A zase bylo dobře.

Došly jsme k prvnímu stánku a najednou jako by z nás spadlo vše, co nás tížilo. Minuly jsme stánek s tričky a hned u druhého jsme se na sebe spiklenecky podívaly. Paní v dobovém kostýmu s legrační

bílou čepicí, jakou nosili kuchtíci za starých časů, prodávala staročeské dobroty. „Bramborové placky,“ vydechla jsem a cítila sbíhající se sliny, „ty už jsem neměla hodně dlouho.“

„Dvakrát jednu placku,“ vyhrkla Káťa na paní, která se vzápětí usmála, neboť jsme jí asi musely připadat jako dvě vyhladovělé zoufalky. Každé nám s úsměvem zabalila placku a my si ji za pochodu vychutnávaly. Prohlížely jsme si zboží ve stáncích, romanticky osvětlených žárovčkami. Něco jsme přehlížely, ale u jednoho stánku jsme se zastavily a civěly na mistrně vytvořené ozdoby. „To je krása! Ty detaily!“

Souhlasila jsem s Kátou. „Kolik stojí jedna ozdoba?“ Prodavačka ve staromódní vestě a zimní čepici ukázala na tabulku zavěšenou na stánku: „Od padesáti do sto dvaceti korun, to záleží na typu.“ Jukla jsem na tabuli jako hrom a připadala si hloupě, jak jsem ji mohla přehlédnout. Na mou obranu, ty ozdoby však přitahovaly všechnu pozornost. Věděla jsem, že nějaké koupím pro mámu, ale váhala jsem které. Prodavačka moje váhání pochopila špatně. „Jsou drahé, ale je to ruční práce a...“

„Ne, ne,“ přerušila jsem ji, „já teď neváhám kvůli ceně, ale kterou si vybrat.“ Prodavačka si očividně oddechla. Máma má spoustu zlatých ozdob, tak jí zkusím koupit nějaké jiné. Ukázala jsem na blankytně modrou a akvamarínovou, na níž byly sněhové krajinky. „Tyhle dvě. A pak určitě toho sněhuláka s kulichem. Jo, a ještě mi k tomu přidejte tyhle dvě tmavomodré koule se sněhovými vločkami.“ Káťa držela zbytek svojí i mojí bramborové placky a byla nezvykle tichá. Zatímco jsem platila a čekala, až mi prodavačka ozdoby zabalí, přešla ke mně a zasněně se mě zeptala. „Tyhle starorůžové ozdoby jsou tak nádherné. Nemohla bys s nimi vymyslet něco pro ten náš nový projekt?“

Koukla jsem na ozdoby, kde se růžová romanticky doplňovala se sněhem zavátými chaloupkami a smrčky, rampouchy a hvězdičkami. „Máš pravdu.“ A najednou uprostřed zalidněného trhu jsem v mysli vytvářela klid a mír vyznařující obrázek.

Dívka v bílém kabátku s růžovými rukavicemi a kulichem má na dlaních položenou tuhle ozdobu a za ní je pozadí podobné obrázku na ozdobě.

Zasněžená chaloupka a smrčky. Vedle ní sedí obří bílý pes, něco jako Bela. Možná by se sem hodil i bernardýn. „Kup je, využijeme je.“ Káta zářila a já si uvědomila, jak se těším na to, až se na nějakém klidném místě zasním o těchto pohádkových obrázcích. Ta pravá zima se sněhem a ledem, rampouchy a brzkým stmíváním je nesmírně romantické roční období. Spousta fotografů miluje zimní focení a modlí se, aby každou zimu pořádně sněžilo a mrzlo, aby si nasýlili fotky s krajinami pokrytými sněhem a zamrzlými rybníčky pro velmi žádané fotomontáže.

Prodavačka ozdob se s námi mile rozloučila. Popřály jsme si krásné Vánoce. „Ty sis nekoupila žádnou pro sebe? Ty, taková milovnice vánoční výzdoby.“

„Tsk, právě proto!“ vzdechla Káta. „Doma mám sedm velkých krabic s vánočními ozdobami. Ne, opravdu žádné další nepotřebuju.“ Dojedly jsme placku a zamířily pryč z trhu. Okolo mě to zavonělo skořicí. Právě jsme míjely stánek s trdelníky, na které veselý baculatý pán sypal skořici. Kdybych opodál neviděla parkoviště s auty, měla bych pocit, že jsem se přenesla do jiné doby. Skořice a radostný tón prodavače trdelníků, jenž přál postarší ženě, aby si pochutnala a vydařil se jí zbytek dne, ve mně probudily zvláštní druh optimismu. Tento předvánoční čas a vánoční svátky se letos určitě vydaří a přinesou mi něco neobvyklého. Krásného? Možná. Hlavně jsem ale ucítila přesvědčení, že prožiju chvíle, které rozezná v mém nitru chvějivý pocit, že se budu mít vždy na co těšit.

* * *

Domácí jezevec Káta se rozšoupla a my jsme zašly ještě na sklenku vína. Domů jsem dorazila po sedmé. Ještě jsem si ani nesvlékla kabát, když mi zapípal mobil. Brácha Patrik se mě ptal, jestli jsem doma.

Za dvacet minut jsme stáli u mé kuchyňské linky a připravovali si naši oblíbenou bruschettu. Tak tohle je moje 1+kk, můj báječný

domov, na který jsem si neváhala vzít hypotéku. Šedá kuchyňská linka s pracovní deskou v barvě dřeva, jaké je na podlaze, a s prosklenými skříňkami v horní části. Kuchyňský ostrůvek, u něhož s návštěvami jím a popíjím, odděluje kuchyni od obývacího/ložnice. Můj byt má naštěstí prostornější chodbu, kam jsem mohla umístit šatní skříň a botník, věšák na zdi na kabáty hostů a pár mých oblíbených fotek. Obývací je nahečmaný nábytkem v šedé a bílé barvě. Doplnky jsou zde ve starorůžové. Není to žádná přeslazená romantika. Šedé závěsy, sedačka a skříňky v kombinaci s bílou postelí, pracovním stolem, dřevěnou podlahou a narůžovělými obrázky, kávovou soupravou, čajovými hrnkami, vázami, mísou na ovoce, obrázky a přehozem na posteli působí elegantně.

„Tak, co se děje?“ drkla jsem do Patrika, který právě krájel rajčata. I když si nejsme jako dvojčata podobní, často tak nějak vycítím, že je něco ve vzduchu – ať už v dobrém nebo tom horším. Dneska jsem ale byla vyvedená z míry, neboť jsem cítila rozporuplné pocity. „Chystáme se s tátou podnikat.“

Tak to byla bomba! Táta letos přišel o práci. Firma vyrábějící nábytek na zakázku, kde pracoval jako účetní, zkrachovala kvůli nezodpovědnému majiteli, který si nadělal dluhy hraním v hernách. Tátovi je padesát pět a už si čtyři měsíce hledá práci. A zatím nic. U něho je to logický krok, ale v případě Patrika? Ten se pokoušel podnikat a jako spousta lidí se dal unést tím „nejbanálnějším“ nápadem. Otevřel si restauraci a za rok a půl přišel na to, že se mu nedaří. Naštěstí to pochopil, takže živnost zavřel a nastoupil na základní školu jako učitel tělocviku a zeměpisu. Rozhodně si vydělal víc než v éře, kdy podnikal. Myslela jsem, že se poučil. „V čem budete podnikat?“

„Chceme mít agenturu na poskytování služeb. Úklid, hlídání dětí, menší opravy v domácnosti. Jo, a taky hlídání domácích mazlíčků.“

„Služby?“ Oddechla jsem si a přikývla.

„Snad sis nemyslela, že si otevřeme hospodu?“ Raději jsem dala do topinkovače krajíčky chleba, abych nemusela odpovídat. „To už nikdy.“

„Díkybohu.“

„Probírali jsme to s tátou. On už začal být nervní z toho, že nemá práci.“ To byla pravda. Již pár týdnů jsem tátu viděla v náladě morouse, kterého nic netěší. „Ten nápad se nám líbí. Služby jsou potřeba.“

„To jsou,“ souhlasila jsem, „tyhle věci ale vyžadují fakticky dobré právní ošetření. Hele, já to vidím na blbých fotkách. Měli jsme klienty, kteří nás chtěli dát k soudu, že jsou na fotkách obézní.“ Brácha se rozesmál a poté vyřkl ona magická slova, která mě naprosto uklidnila. „Milada Mráčková.“

„Ona jde do toho s vámi?“

„Jo,“ Patrik začal masakrovat česnek. S úsměvem, protože věděl, že mi spadl kámen ze srdce. Milada byla stará známá našich rodičů. Vystudovala práva a stala se z ní úspěšná právnička. Kdybych s ní měla udělat fotku v kostýmu, který ji reprezentuje nejlépe, oblékla bych ji jako generála. A jelikož už byla starší a nosila ulízaný drdol, čímž působila ještě staromódněji, byl by to generálský kostým z Rakousko-Uherska. „Povídala nám, že potřebuje něco dělat, ale už ne tak stresující případy. Zůstává sice partnerkou ve své právnické firmě, ale ne na plný úvazek. Ten náš projekt ji láká.“

„A co na to máma?“

„Ta je ráda.“ Tuhle odpověď jsem čekala. Máma není typ, který někoho odrazuje od toho, co chce dělat. Takové nadšení, s jakým to Patrik pronesl, jsem ale neočekávala. Až mi to došlo. Rozesmáli jsme se. Máma si před třemi roky vzala kotě od známé, která chová mainské mývalí kočky. Jeden kocourek se narodil s chromou zadní nožičkou. Máma si ho vzala z útlocitu. To už doma měla čtyřletou dlouhosrstou čivavu. Z kotěte vyrostl asi třináctikilový kocour. Fotky obvykle ukazují, jak se kočky schoulí mezi tlapami velkých psů. U mámy to je obráceně: Kocour leží a u něho je schoulený pejsek. Oba to jsou její mamámci. Takže máma šílí, když je musí opustit na víkend, protože jedou s tátou na výlet, i přestože se jeden z nás nastěhuje do bytu, aby tam její milácci nebyli sami. Máma to však

komentuje: „Nikdo je nehýčká jako já.“ Úplně se děsí pomyslení, že někteří psi a kočky zůstávají bez hlídání. Z tátova a Patrikova podnikání je nadšená proto, že náplň práce zahrnuje i péči o domácí mazlíčky, kteří tak nebudou doma sami.

Bruschetta byla připravená. „Dáme si víno?“

„Já už jsem dneska měla, ale ještě trochu si s tebou dám. Mám taky co slavit?“

Seděli jsme s bráchou u kuchyňského ostrůvku, ládovali se bruschettou a popíjeli víno. Patrik má světlé vlasy jako já, je vyšší a má vypracovanější postavu. Barva jeho očí připomíná chrpy a safíry, což mu závidím, protože ty moje jsou vybledlejší s nádechem do šediva. Z legrace mu někdy nadávám, že byl v matčině lůně určitě ten výbojnější a sebral si víc pigmentu.

Během našeho povídání mě najednou napadlo: „Když jsi mluvil o tom podnikání, v jednu chvíli ses tvářil podivně.“

Pokrčil rameny. Mávla jsem rukou, asi se mi to jen zdálo, když vtom mu očividně došlo, co jsem měla na mysli: „To bylo kvůli Léně. Ta mě mezi čtyřma očima pěkně sjela, že tátu navážím do svých plánů. Přitom to byl jeho nápad.“

Vyzvala jsem Patrika, ať si jdeme sednout na gauč, a už cestou mu říkala: „Ona je teď vážně náladová. Má pocit, že ji Bořek podvádí.“

Bráchova zlost zmizela. Na jeho tváři se rozprostřel čirý údiv. „A podvádí?“

„Já nevím,“ byla to pravda, i když tam uvnitř jsem věřila, že naše mladší sestra má pravdu. „Promluvím s ní, aby tě nedrtila svými jedovatými řečičkami. Známe Léňu.“

Brácha byl rád, ale bylo znát, že chce změnit téma. Nalila jsem mu ještě skleničku vína a on se zeptal: „Co vlastně chceš ode mě k Vánocům?“

Tak na tuhle otázku jsem čekala. Popadla jsem mobil a za pár sekund jsem mu ukazovala, co bych si přála. „Tohle opravdu chceš?“

„Hmm.“

„Bože, to by mě nikdy nenapadlo. Jo, to se mi zamlouvá.“

„To jsem předpokládala,“ připadala jsem si jako malá holka, když jsme se nyní dívali na webku v mém mobilu. Tenhle dárek ve mně probudil až dětinskou radost. „Viděla jsem ukázkou na YouTube, a okamžitě jsem věděla, že tohle chci.“

„To není špatné. Nikdy by mě nenapadlo, abych ti něco takového dal. Budu se muset zaměřit na tenhle typ dárků.“ Najednou bylo pryč všechno to „dospělácké chování“. S bráchou jsme se hihňali, spiklenecky se na sebe podívali a on konstatoval. „Doufám, že mi pak ukážeš výsledek.“

„To slibuju,“ dala jsem si ruku na srdce a poté ji zvedla v gestu přísahy. „A rovnou tady!“

„Platí!“

Patrik odešel před desátou. Začala jsem uklízet kuchyň, když vtom mě to trklo. Je čas na vánoční výzdobu. Sice nemám sedm krabic dekorací jako Káťa, ale taky jsem si krok za krokem pořídila hezké ozdoby. Ty dnešní jsem koupila pro mámu, protože já mám – jak jinak – i vánoční výzdobu ve stříbrně-růžových barvách. Zítra si k tomu koupím růžovou vánoční hvězdu. Doufám, že se nestane jednou z chudinek, co následně v lednu opadají. Kupuji si vánoční hvězdu každý rok. Po svátcích ji dám babičce na zahrádku. Několikrát se ale stalo, že jí opadaly listy a zůstal jen hlavní stvol. To pak mám pocit, jako bych tu chudinku zavraždila, a slibuju si, že si další již příště nepořídím. I když jsem slib zatím nedodržela. Z vánočního přemítání mě vyrušilo zapípání mobilu. Psala mi šéfová. Trochu ve mně hrklo, Adriana totiž nesnáší psát na mobilu.

Přečetla jsem si vzkaz. Tříkrát. Na vánoční výzdobu jsem v tu chvíli zapomněla, protože se mi v hlavě usadil červíček... Řekněme, že to nebyl červíček strachu, ale obav určitě.

Kapitola 2

*A co kdybychom si před Vánocemi slíbili,
že si budeme chtít víc rozumět? Co takhle
to alespoň zkusit? Hádky a blyštivá světýlka ozdob
k sobě přece vůbec nepasují.
Adventní čas nás láká, abychom se pokusili říci: „Rozumím ti.“*

Do práce jsem dorazila o patnáct minut dříve, než stálo ve vzkazu. Seděla jsem v úplně prázdném a ztichlém pracovišti, osvětloval mě jen jas vycházející z monitoru. Přečetla jsem si hlavní ranní zprávy a pak si na YouTube pustila výběr písniček. Konečně jsem zaslechla klapot podpatků. Adriana přišla úplně přesně. Ani mě nepozdravila. „Ty už jsi tady?“

„Jo, skoro dvacet minut. Nemohla jsem ani dospat.“

„To kvůli tomu mému vzkazu?“

„Jo!“ Vzala jsem mobil a četla: „Přijď do práce na půl sedmou. Sama.“ Adriana mě nasměrovala ke své kanceláři a já hudovala. „Nemohla jsi aspoň naznačit, o co jde?“

„Víš, jak nerada píšu na mobilu? Je mi padesát, nejsem z generace mobilních otroků.“

„Chtěla jsem ti zavolat, jak jsem byla nervózní.“

„Opovaž se mi někdy zavolat po deváté večer.“ Adriana si svlékla elegantní kabát hořčicově žluté barvy a ukázala na mě. „Jestli to někdy uděláš, za trest budeš měsíc pracovat jen na retušování obličejů a nehtů.“

„Fuj!“